

[Gustav Pedersen.]

Endelig er der af de store Varegrupper tilbage Kosmetikken. Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke hører til dem, der mener, at man af moralske Grunde skal lægge Skat paa disse Varer. Naar man ser bort fra visse Overdrivelser, der ikke virker særlig tiltalende, maa vi erkende, at der inden for denne Varegruppe findes en Række Produkter, som er blevet et Led i vor Tids Hygiejne, og hvis Brug der ikke er nogen Anledning til at være forarget over. Det, der faar mig til at slutte mig ogsaa til dette Afsnit af Lovforslaget, er, at det er den haarde Nødvendighed, der byder Staten at lægge Afgifter paa ogsaa her, hvor der ellers ikke var nogen Grund for Samfundet til at gribe ind.

Jeg vil saa gerne gøre nogle Bemærkninger vedrørende § 45, den Bestemmelse, der fastslaar, at de Prisforhøjelser, der er en direkte Følge af Forhøjelserne af Satserne her eller af de nye Afgifter, ikke skal medregnes ved de følgende Reguleringer, der skal finde Sted i Henhold til bestaaende Overenskomster, Lønningsloven eller dertil svarende Reguleringer. Der er Grund til i den Anledning at understrege, at det drejer sig om et Offer baade fra Arbejdernes og Tjenestemændenes Side. Og der er vel heller ingen Grund til at se bort fra, at det i mange Tilfælde vil blive følt som et haardt Offer. Der kunde endda ydermere anføres, at det jo ikke er det eneste Omraade, hvor disse Grupper har maattet bringe Ofre. De Ulykker, Krigen har medført, har haft Hemninger til Følge paa mange Felter, Hemninger, der har bevirket Arbejdsstandsninger, større eller mindre, kortere eller længere, men som alle har forøget Antallet af Arbejdsløshedsdage for mange af de Mennesker, hvis Løn er reguleret eller bliver reguleret gennem bestaaende Overenskomster.

Der er ydermere at gøre opmærksom paa, at der er et stort Tal, selv blandt de organiserede Arbejdere, der endnu ikke har faaet Dyrtidstillæg. Endelig gaar der altid en Periode fra det Øjeblik, da Priserne stiger, til det konstateres gennem det officielle Pristal.

Det er altsaa ikke saadan, at der ikke i Forvejen er bragt Ofre af de organiserede Arbejdere. Naar det alligevel er nødvendigt at bære ogsaa dette Offer, skyldes det i første Række, at Situationen er saa meget vanskeligere nu, at vi maa regne med Resignation selv paa Felter, hvor vi ikke havde tænkt det nødvendigt at skulle resignere. Jeg vil i hvert Fald tro, at hvor meget Util-

fredshed der end kan opøises paa dette Felt, vil de fleste af de organiserede Arbejdere være enige om at hævde, at de, der her i første Række skal beskyttes, er de arbejdsløse, Aldersrentenydere, Invalidere og andre, som er nødt til at være under den sociale Lovgivning. Jeg vil tro, at der trods alt, naar vi er i en overordentlig vanskelig Situation, er saa megen Solidaritetsfølelse, at Arbejderne vil gaa med til, at kan der ikke tages Hensyn til alle Arbejderne, er det i første Række de allerdaarligst stillede, der skal skaanet.

Det vil sikkert ikke være at gaa for vidt at hævde, at saadan som Situationen har udviklet sig især i den allersneste Tid, vil dette Offer uden Tvivl være nødvendigt. Der er saa samtidig Grund til at understrege de alvorlige Ord, som den højtærede Statsminister fremsatte før Fremlæggelsen af Lovforslaget. Det kan nemlig ikke være Meningen, at et Offer paa dette Omraade kun skal bringes af Arbejderne; ogsaa de, der i større eller mindre Grad har deres Indtægt gennem almindelig Handelsavance paa Varerne, maa resignere ved Avanceberegningen, og jeg tror, at det er nødvendigt at understrege, at man vel desværre ikke tør regne med, at dette kan klares paa frivillig Basis.

Der er ogsaa andre Omraader, hvor man maa resignere. Det er jo ikke alene Arbejderne, der rammes af disse Prisforhøjelser; der er Grupper inden for Samfundet, der paa den ene eller den anden Maade er stillede omtrent i samme Købniveau som Arbejderne, men som ikke har Mulighed for at skaffe sig Ækvivalent for de Prisstigninger, der her er Tale om.

Alt dette viser til fulde, at det er en overordentlig alvorlig Situation, vi staar i. Der maa kræves af alle Grupper inden for den danske Rigsdag, at vi søger at faa Resignationsforstaelse blandt dem, vi repræsenterer. Det kan være svært nok, for det er vel ikke altid tilstrækkeligt at kunne anføre, at det ikke er en enkelt Gruppe eller en enkelt Befolkningsklasse, der rammes af de Bestemmelser, der er i dette Lovforslag, eller af de andre Foranstaltninger, der er blevet eller vil blive gennemført; men naar vi har gjort os klart, at Tiden medfører mange Vanskeligheder for vort Folk, maa vi samtidig forstaa, at en Del af vor Opgave bliver at forme de Forslag, der søger at gøre det muligt for vort Samfund at komme igennem trods disse Vanskeligheder, og at forklare Befolkningen, at den maa vise den Resignation, som disse Krav nødvendiggør.